

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 2 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, V Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Kamil Antkowiak

po rozpoznaniu w dniu 2 maja 2022 r. w (...)

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W. (poprzednio: (...) S.A. z siedzibą we W.)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę **19.775 zł 81 gr** (dziewiętnaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 maja 2019 r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Koszty rozdziela pomiędzy stronami stosunkowo, a mianowicie w ten sposób, że obciąża nimi powoda w 2 %, a pozwanego w 98 %, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

sędzia Kamil Antkowiak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 września 2019 r. powód (...) S.A. (obecnie: (...) S.A.), reprezentowany w niniejszym postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, domagał się od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. zapłaty kwoty 307,50 zł, co do której roszczenie stało się wymagalne dnia 20 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 sierpnia 2019 r., kwoty 19.926,47 zł, co do której roszczenie stało się wymagalne dnia 18 maja 2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 18 maja 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 17 marca 2019 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki (...), o nr rej. (...). Sprawcą wypadku była osoba posiadająca obowiązkowe ubezpieczenie OC u pozwanego. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę oraz wypłacił odszkodowanie w kwocie 37.564,31 zł. Pozwany został poinformowany o dokonanych cesjach wiarygodności i nie zgłosił żadnych zastrzeżeń w tym zakresie. Zdaniem powoda przyznana kwota odszkodowania została znacznie zaniżona i w celu weryfikacji tej decyzji, powód zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu prywatnym rzeczoznawcom. Powód wyjaśnił, iż poniósł koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji w wysokości 307,50 zł. Poniesienie powyższych kosztów dokumentuje faktura VAT. Powód wezwał pozwanego do zapłaty różnicy pomiędzy dotychczas wypłaconą, bezsporną kwotą odszkodowania a rzeczywistymi kosztami naprawy uszkodzonego pojazdu wraz z kosztami prywatnej opinii. Pozwany stwierdził brak podstaw do wypłaty dodatkowej kwoty pieniężnej, ponad wypłaconą kwotę odszkodowania. Powód wskazał, że przedmiotem

sporu pozostaje ustalenie rzeczywistego rozmiaru szkody (ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia). Wskazał również, że żądanie powoda pełnej kompensaty szkody, obejmującej celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu z uwzględnieniem cen części oryginalnych, ma swoje umocowanie w stanowisku SN wyrażonym w uchwale sygn. III CZP 80/11 oraz w postanowieniu sygn. III CZP 85/11. Dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji powoda wraz z kosztem prywatnej ekspertyzy, a sumą pieniężną, wypłaconą przez pozwanego tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań - Stare Miasto w Poznaniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu jako właściwemu miejscowo do jej rozpoznania.

Pozwany, reprezentowany w niniejszym postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził, że ponosi odpowiedzialność cywilną za szkodę powstałą w związku ze zdarzeniem z dnia 17 marca 2019 r. w pojeździe marki (...) o nrze rej. (...), stanowiącym własność M. K. (1). Wypłacił odszkodowanie w wysokości 2068,22 zł brutto z tytułu kosztów naprawy. Pozwany pismem z dnia 21 marca 2019 r. poinformował poszkodowanego o wysokości ustalonego odszkodowania. Dodatkowo podkreślił, że jeżeli powód zdecyduje się na organizację i dokonanie naprawy we własnym zakresie w warsztacie spoza (...) (...) i rozliczenie szkody na podstawie faktur, a koszt naprawy zorganizowanej przez powoda przekroczy koszt naprawy w zakładzie (...) lub ceny części użytych do naprawy przekroczą cenę w jakiej mogły być dostarczone przez (...), pozwany będzie uprawniony do ograniczenia kwoty odszkodowania. Pozwany poinformował poszkodowanego, że jeżeli poszkodowany chce naprawić pojazd i udokumentować naprawę fakturami, winien wybrać warsztat współpracujący z (...) S.A., z którym rozliczy się bezgotówkowo, wstawić samochód do warsztatu a (...) S.A. zajmie się wszystkimi formalnościami. Poinformował również, że koszty naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...) są o 30 % tańsze niż koszty naprawy pojazdu w warsztacie nie współpracującym z (...). Pozwany poinformował także, że może dostarczyć do naprawy części zamiennie z rabatami, gdyby poszkodowany zdecydował się naprawić pojazd poza siecią. Ustalenie wysokości kosztów naprawy przez pozwanego zostało wykonane w oparciu o technologie naprawy pojazdu określoną przez producenta pojazdu dostępną w oprogramowaniu firmy eksperckiej. Pozwany zakwestionował przedłożoną przez powoda prywatną ocenę i kalkulację naprawy. W ocenie pozwanego powód nie udowodnił, iż poniósł w związku z naprawą pojazdu większe koszty niż kwota wypłaconego odszkodowania. Zakwestionował również twierdzenie powoda, że pozwany rażąco zaniżył wysokość odszkodowania. Zdaniem pozwanego wypłacone odszkodowanie pokryło poniesione koszty naprawy i poszkodowany za tę kwotę mógł przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody. Wskazał, że poszkodowany nie dostarczył pozwanemu dokumentów potwierdzających naprawę pojazdu ani nie umówił się na oględziny po naprawce. Pozwany podniósł, że powód przyczynił się do zwiększenia szkody, albowiem pozwany proponował skorzystanie z sieci naprawczej pozwanego, a poszkodowany z tej możliwości nie skorzystał. (...) możliwości skorzystania z sieci naprawczej (...) S.A. poszkodowany był przez pozwanego informowany kilkakrotnie ze wskazaniem stosownego numeru telefonu infolinii oraz adresu strony internetowej. Podkreślił, że granicą odpowiedzialności pozwanego są koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione, które nie mogą być wyższe od poniesionej szkody. Strona pozwana podała, że w sytuacji, w której ubezpieczyciel we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się powypadkową naprawą pojazdów – proponuje poszkodowanemu bezgotówkową organizację naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych, zapewniając pełne pokrycie kosztów jego naprawy (w tym m.in. kosztów transportu pojazdu do warsztatu), a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów naprawy pojazdu, koszty te – w zakresie nadwyżki – będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykazane zostaną szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za „celowe i ekonomicznie uzasadnione”. Nadto pozwany wskazał, że przyjęta przez (...) S.A. praktyka, dotycząca procesu obsługi szkód komunikacyjnych, w żadnym zakresie nie narusza interesu osób poszkodowanych, ani też nie jest niezgodna z zasadami uczciwej konkurencji i nie dyskryminuje zakładów spoza

sieci naprawczej, gdyż w każdym przypadku wybór warsztatu faktycznej naprawy pozostawia poszkodowanemu, informując go o możliwych korzyściach lub istniejącym ryzyku, w przypadku określonego postępowania. Zdaniem strony pozwanej wypłacona kwota odszkodowania jest całkowicie wystarczająca, aby przeprowadzić skuteczną i zgodną z reżimem technologicznym naprawę pojazdu. Nadto pozwany zakwestionował moc dowodową załączonej do pozwu prywatnej wyceny kosztów naprawy oraz żądania przez powoda zwrotu kosztów jej sporządzenia. W ocenie pozwanego nie ma adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem, który zaszedł a tym roszczeniem. Z uwagi na niezasadność roszczenia głównego pozwany zakwestionował także żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie.

Powód w piśmie procesowym z dnia 7 października 2021 r. wskazał, że naprawa i sprzedaż pojazdu przez poszkodowanego nie ma znaczenia dla dochodzonych hipotetycznych i zgodnych z technologią producenta kosztów naprawy. Podkreślił, że dochodzone przez niego roszczenie dotyczy hipotetycznych kosztów naprawy, które są odpowiednikiem kosztów naprawy pozwalającej na przywrócenie pojazdu do stanu najbliższej do tego sprzed szkody. Natomiast hipotetyczne koszty naprawy nie są równe ogólnie pojętym kosztom naprawy pojazdu, stąd dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma znaczenia czy pojazd został naprawiony po szkodzie.

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2021 r. Sąd wobec przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości i uprzedniego odebrania od stron stanowisk na piśmie zamknął rozprawę celem wydania orzeczenia na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 z.zs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 6 sierpnia 2021 r. zmianie uległa nazwa powoda. Aktualnie powód prowadzi działalność pod firmą (...)

okoliczności bezsporne, nadto **dowód** : wypis z KRS (k.217-218)

W dniu 17 marca 2019 r. miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) (rok produkcji 2011) o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanej M. K. (1). Kierujący pojazdem marki (...) nie zdążył zahamować i uderzył w tył pojazdu marki (...), które zatrzymało się za pojazdem, który chciał skręcić w lewo w ul. (...) w P.. W wyniku przedmiotowego zdarzenia w pojeździe poszkodowanej uszkodzeniu uległ zderzak przedni, krata wlotu powietrza, zderzak tylny, pas tylny, pokrywa tylna i układ wydechowy. Pojazd został naprawiony w warsztacie w S., przy zastosowaniu nowych części oryginalnych. Naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody. Auto zostało sprzedane.

Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

okoliczności bezsporne, nadto **dowód**: zgłoszenie nr (...) (akta szkody na płycie CD - k. 80), zeznania świadka M. K. (1) (k. 195-196)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 18 marca 2019 r. Pozwany sporządził w systemie Audatex kosztorys nr (...) z dnia 20 marca 2019 r., z którego wynika, iż koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynoszą 17.672,83 zł brutto oraz z dnia 28 marca 2019 r., z którego wynika, iż wysokość szkody wynosi 30.613,28 zł brutto, przy zastosowaniu stawki 51 zł za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. Ostatecznie na podstawie kosztorysu z dnia 13 maja 2019 r. ustalono, że wartość szkody w pojeździe wynosi łącznie **37.564,31 zł brutto**, przy zastosowaniu stawki 51 zł za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych i taką też kwotę pozwany wypłacił ostatecznie poszkodowanej tytułem odszkodowania.

W wyniku dokonanych oględzin stwierdzono, że pojazd dotychczas nie był serwisowany w (...) i nie jest objęty gwarancją producenta, który uzależnia zachowanie gwarancji od wykorzystania w naprawie wyłącznie części „(...)”. Biorąc pod uwagę indywidualną ocenę stanu technicznego pojazdu oraz z uwagi na prostotę konstrukcji

uszkodzonych elementów zastosowano w kalkulacji części o jakości (...). Części zamienne(...) to części zamienne nowe, o porównywalnej jakości, objęte gwarancją ich producenta, który jednocześnie zaświadcza, że są one tej samej jakości co komponenty, które są lub były stosowane do montażu danych pojazdów. Ewentualna zmiana na wyższą kategorię części może nastąpić po wykazaniu szczególnego interesu uprawnionego w tym zakresie.

Ustalenie wysokości szkody zostało wykonane w oparciu o technologię naprawy pojazdu określoną przez producenta pojazdu dostępną w oprogramowaniu firm eksperckich z uwzględnieniem:

- średniej stawki za roboczogodzinę ustalonej przez zakład ubezpieczeń na podstawie cen stosowanych przez zakłady naprawcze działające na terenie miejsca zamieszkania, siedziby uprawnionego lub miejsca naprawy pojazdu;
- cen materiałów lakierniczych występujących na polskim rynku;
- cen części zamiennych pochodzących od producentów i importerów pojazdów oraz od dostawców niezależnych.

Podczas ustalenia wysokości szkody, brano pod uwagę stan techniczny pojazdu oraz konstrukcję uszkodzonych elementów. Na tej podstawie zdecydowano jaki typ części zamiennych będzie właściwy dla ustalenia wysokości szkody. Stosowane są trzy typy nowych części zamiennych:

- „(...)” - oryginalne części zamienne posiadające logo producenta pojazdu i/lub logo

producenta części,

- „(...)” - oryginalne części zamienne posiadające logo producenta części,
- „(...)” - części zamienne objęte gwarancją producenta. Grupa części (...) obejmuje również oznaczenia (...)

Odszkodowanie ustalono poprzez pomniejszenie kosztów naprawy o kwotę: 340,00 zł brutto wynikającą ze wzrostu wartości pojazdu po naprawie.

Pozwany podał, że może wskazać warsztat naprawczy, który jest w stanie wykonać naprawę pojazdu według stawki zawartej w kosztorysie naprawy sporządzonym na etapie oględzin pojazdu oraz przy uwzględnieniu zastosowanych we wskazanym kosztorysie części.

okoliczności bezsporne, nadto **dowód:** pismo pozwanego z dnia 21 marca 2019 r. (k. 60-61), ustalenie wysokości szkody na kwotę 17.672,83 zł brutto wraz z kosztorysem sporządzonym w systemie Audatex nr (...) z dnia 20 marca 2019 r.(k. 62-65), ustalenie wysokości szkody na kwotę 30.613,28 zł brutto wraz z kosztorysem sporządzonym w systemie Audatex nr (...) z dnia 28 marca 2019 r.(k. 66-70), ustalenie wysokości szkody na kwotę 37.564,31 zł brutto wraz z kosztorysem sporządzonym w systemie Audatex nr (...) z dnia 13 maja 2019 r.(k. 71-74), zweryfikowany kosztorys powoda (k. 75-79), akta szkody na płycie CD (k. 80), decyzja pozwanego z dnia 17 maja 2019 r. (k. 9-10)

W dniu 24 czerwca 2019 r. umową cesji poszkodowana M. K. (1) zbyła odpłatnie na rzecz C. K. D. wierzytelność o zapłatę odszkodowania za szkodę w pojeździe marki (...) nr rej. (...), stanowiącym jej własność, w związku z wypadkiem z dnia 17 marca 2019 r., nr szkody (...) oraz innych przysługujących jej świadczeń pozostających w związku przyczynowym ze szkodą.

Pismem z dnia 24 czerwca 2019 r. poszkodowana M. K. (1) zawiadomiła pozwanego (...) S.A. o przelewie wierzytelności na rzecz C. K. D..

Umową przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 24 czerwca 2019 r. C. K. D. zbył ww. wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę w ww. pojeździe, odpłatnie na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą we W. oraz pismem z dnia 24 czerwca 2019 r. powiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności.

okoliczności bezsporne, nadto **dowód:** kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 czerwca 2019 r. (k. 19), zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k.20), umowa zbycia wierzytelności (k. 11), umowa przelewu wierzytelności nr (...) (k. 14-15), powiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności (k. 16), pełnomocnictwo stałe (k. 17), wyciąg z (...) (k. 18).

Poszkodowana M. K. (1) w dniu 24 czerwca 2019 r. oświadczyła, że pojazd marki (...) o nrze rej. (...) przed szkodą z dnia 17 marca 2019 r., nr szkody (...) posiadał części oryginalne.

dowód: oświadczenie (k. 21)

Powód uznając, że kwota odszkodowania ustalona przez pozwanego jest znacznie zaniżona, celem jej weryfikacji zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy. W wykonaniu tego zlecenia ustalono, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu (...) brutto wynosi **57.490,78 zł**. Przedmiotowa kalkulacja z dnia 6 lipca 2019 r. została sporządzona z uwzględnieniem części oryginalnych. Zastosowano stawkę 105 zł za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych.

Powód poniósł koszty sporządzenia opinii wynoszące 307,50 zł brutto.

dowód : kalkulacja naprawy sporządzona w systemie Audatex nr (...) z dnia 6 lipca 2019 r. (k. 22-30), faktura VAT nr (...) (k. 31)

Pismem z dnia 10 lipca 2019 r. powód, działając przez pełnomocnika, skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 19.926,47 zł (stanowiącej różnicę pomiędzy rzeczywistymi kosztami naprawy w kwocie 57.490,78 zł a dotychczas wypłaconą kwotą odszkodowania przez ubezpieczyciela w kwocie 37.564,31 zł) oraz o zwrot kosztu wykonania kalkulacji w wysokości 307,50 zł – łącznie kwoty 20.233,97 zł. Do pisma tego załączono także kalkulację naprawy z dnia 6 lipca 2019 r. oraz fakturę za wykonanie kalkulacji naprawy.

okoliczności bezsporne, nadto **dowód** : przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 11-13)

Koszt koniecznej naprawy uszkodzeń pojazdu marki (...) o nrze rej. (...) będącego przedmiotem niniejszego postępowania, powstałych podczas kolizji w dniu 17 marca 2019 r. w wariantach:

a) według systemu Audatex **przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych**, pochodzących z sieci dealerskiej (...) oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh=110 zł netto, przy przyjęciu zakresu uszkodzeń wynikających z analizy akt sprawy dotyczących zakresu uszkodzeń pojazdu jakie powstały w momencie zajścia w dniu 17 marca 2019 r. – **wynosi 57.340,12 zł;**

b) według systemu Audatex **przy zastosowaniu cen części oryginalnych**, pochodzących z sieci dealerskiej (...) **i części alternatywnych (...)** oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh=110 zł netto, przy przyjęciu zakresu uszkodzeń wynikających z analizy akt sprawy dotyczących zakresu uszkodzeń pojazdu jakie powstały w momencie zajścia w dniu 17 marca 2019 r. – **wynosi 50.239,07 zł.**

c) według systemu Audatex **przy zastosowaniu cen części oryginalnych**, pochodzących z sieci dealerskiej (...) **i części (...)** oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh=110 zł netto, przy przyjęciu zakresu uszkodzeń wynikających z analizy akt sprawy dotyczących zakresu uszkodzeń pojazdu jakie powstały w momencie zajścia w dniu 17 marca 2019 r. – **wynosi 49.200,55 zł.**

d) Naprawa samochodu za kwotę 37.564,31 zł brutto wskazaną przez pozwanego nie pozwoliłaby na pełną restytucję doznanej szkody.

e) Naprawa samochodu (...) wg wariantu (...) i (...) jest technicznie i ekonomicznie zasadna, jednak **pełna restytucja szkody powinna się odbyć na częściach (...) producenta pojazdu.**

Wartość pojazdu marki (...) o nrze rej. (...) będącego przedmiotem niniejszego postępowania na dzień 17 marca 2019 r. w stanie nieuszkodzonym wynosiła 89.200 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego dr inż. M. C. wraz z kalkulacją naprawy (k. 102-151)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, w tym opinii biegłego sądowego dra inż. M. C. oraz zeznań świadka M. K. (1).

Dokumenty zebrane aktach sprawy, które zostały przedstawione przez strony, Sąd uznał co do zasady za wiarygodne, a zatem przydatny materiał dowodowy. Dokumenty prywatne, zgodnie z treścią art. 245 kpc, stanowiły zaś dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Żadna ze stron nie kwestionowała dokumentów, więc i Sąd nie widział podstaw by czynić to z urzędu.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2020 r. Sąd na art. 235² § 1 i 2 kpc w zw. z art. 187 § 2 pkt 4 kpc pominął wniosek pełnomocnika pozwanego z pkt. 9 odpowiedzi na pozew (k. 53) o zwrócenie się przez Sąd do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o dane, co do których pozwany nie uprawdopodobnił, że sam nie może ich uzyskać; oraz na podstawie art. 235² § 1 i 2 kpc w zw. z art. 208 § 1 pkt 2 kpc pominął wniosek pełnomocnika pozwanego z pkt. 10 odpowiedzi na pozew (k. 53) o zwrócenie się przez Sąd do jednostki organizacyjnej samorządu terytorialnego (S. (...) w P.) o dokumenty, co do których pozwany nie udowodnił, że sam dowodów tych otrzymać nie może.

Postanowieniem z dnia 28 września 2020 r. Sąd dopuścił **dowód z pisemnej opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej dra inż. M. C.** na fakty jak we wniosku dowodowym z pkt. 2.f) pozwu (k. 3 akt) oraz z pkt.7.1.a)-7.1.d) odpowiedzi na pozew (k. 52v-53 akt) i z pkt. 8.a)-8.b) odpowiedzi na pozew (k. 53 akt).

Odnosząc się do powyższej opinii zauważyć należy, iż opinia ta podlegała, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana była przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego, którą niewątpliwie posiada. Gdy więc Sąd zleca biegłemu wydanie opinii, musi mieć na względzie to, czy dysponuje on wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiadomości specjalne mogą wynikać zarówno z przygotowania teoretycznego, jak i wykonywanej w danej dziedzinie pracy i nabytych stąd umiejętności oceny występujących tam zagadnień.

Powyższa opinia, złożona w formie pisemnej - sporządzona została w sposób rzetelny, w oparciu o zebraną w sprawie i przedstawioną dokumentację techniczną. Treść opinii wskazuje, iż rzeczoznawca samochodowy, który ją sporządził dysponuje fachową i specjalistyczną wiedzą techniczną, przydatną do dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie. Sporządzona przez biegłego opinia nie zawierała przy tym niejasności ani sprzeczności. Zawarte w opinii konkluzje były konkretne i przekonujące. Wnioski zawarte w opinii zostały w należyty sposób uzasadnione. Opinia pozbawiona była wad logicznego rozumowania i cechuje ją obiektywizm. Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania **świadka M. K. (1)** na fakty zaistnienia szkody i jej rozmiaru w samochodzie marki (...) o nrze rej. (...) oraz czy ww. pojazd został naprawiony, a jeśli tak, to w jakim warsztacie naprawczym i ile wynosił koszt jego naprawy oraz czy w uszkodzonym pojeździe zostały zamontowane oryginalne części z logo producenta, czy części zamienne o porównywalnej jakości, czy naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody, a także na okoliczność ustalenia czy pojazd uszkodzowanego był już wcześniej uszkodzony i naprawiany, a jeśli tak to w jakim warsztacie naprawczym i przy użyciu jakich części a także czy uszkodzowany został

poinformowany przez pozwanego o możliwości dokonania naprawy w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...) S.A. i dlaczego nie skorzystał z propozycji (...) S.A. i dokonał naprawy w innym warsztacie niż należącym do sieci naprawczej pozwanego (na fakty zawarte w liście pytań pełnomocnika pozwanego pkt 6.a)-6.b) na k. 52v akt).

Zeznania świadka okazały się wiarygodne w zakresie, jakim korespondowały z ustalonym stanem faktycznym. Świadek zeznała, że auto kojarzy, ale z uwagi na upływ czasu wypadku nie kojarzy. Świadek podała, że pojazd został naprawiony w warsztacie w S., miała wizytówkę, ale ją zgubiła i nie pamięta na jakiej ulicy był ten warsztat. Nie przypomniała sobie też, ile wynosił koszt naprawy. Świadek zeznała, że zamontowano części oryginalne, a nie o porównywalnej jakości oraz, że naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody. Podała również, że wcześniej nie było szkody w pojeździe oraz, że nigdy wcześniej nie korzystała z warsztatu w S.. Świadek nie miała wiedzy, czy została poinformowana przez pozwanego o możliwości dokonania naprawy w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...) S.A. Podała, że chciała dokonać naprawy w innym warsztacie, na W., ale z uwagi na odległe terminy, skorzystała z warsztatu w S.. W tej sprawie pomagał świadkowi jej chłopak M. W.. Świadek zeznała, że na ten moment nie posiada faktur ani rachunków za zakup części. Auto zostało sprzedane, ale po naprawie świadek jeździła jeszcze tym autem. Nie pamiętała już jednak, za jaką kwotę został samochód sprzedany. Świadek zeznała, że częściami do naprawy zajmował się warsztat. Świadek nie miała wiedzy, czy M. W. znał nazwę tego zakładu.

W ocenie zatem Sądu świadek w trakcie przesłuchania nierozważnie opierała się na niepamięci, co do bardziej istotnych okoliczności w sprawie, co sprawiło, że jej wiarygodność była ograniczona.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2021 r. Sąd zobowiązał świadka M. K. do złożenia w terminie 14 dni kopii umowy sprzedaży samochodu (...) oraz do podania w ww. terminie bliższych danych warsztatu naprawczego w S., pod rygorem nałożenia grzywny.

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu świadek M. K. (1) w piśmie złożonym w dniu 5 lipca 2021 r. podała, że nie odnalazła umowy sprzedaży ww. samochodu oraz że nie potrafi wskazać nazwy warsztatu naprawczego ani jego adresu (k. 203).

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2021 r. Sąd zobowiązał pełnomocników stron do złożenia w terminie 14 dni pisma przygotowawczego ustosunkowującego się do zeznań i pisma świadka oraz jego wniosku o uchylenie grzywny, pod rygorem uznania, że strona nie kwestionuje zeznań, ani oświadczenia świadka, ani wniosku świadka, ani nie składa dalszych wniosków dowodowych.

Wobec braku odpowiedzi na ww. zobowiązanie Sądu ze strony pełnomocnika pozwanego (doręczonego pełnomocnikowi pozwanego w dniu 23 września 2021 r. k.222v), Sąd uznał, że pozwany nie podtrzymał warunkowych ewentualnych wniosków dowodowych zawartych w odpowiedzi na pozew.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że w procesie cywilnym obowiązuje pełna zasada kontradyktoryjności. Oznacza to, że Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Innymi słowy Sąd nie ma obowiązku wyręczania stron procesu w poszukiwaniu dowodów na potwierdzenie ich stanowisk procesowych i opiera się na materiale dowodowym zaprezentowanym przez strony postępowania. Strona, która nie podejmuje inicjatywy dowodowej, musi liczyć się z negatywnymi skutkami takiego postępowania.

Przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości z dokumentów i fakt uprzedniego odebrania od strony pozwanej stanowiska pozwalała Sądowi zamknąć rozprawę celem wydania orzeczenia na posiedzeniu niejawnym na

podstawie art. 15zzs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Stan faktyczny nie był zasadniczo sporny między stronami, żadna ze stron nie kwestionowała bowiem faktu zaistnienia szkody, ani odpowiedzialności strony pozwanej. Spór w niniejszej sprawie ogniskował się natomiast co do wysokości tzw. szkody częściowej związanej z zaistniałym wypadkiem, która objęta jest dyspozycją przepisu art. 363 kc.

Należy jednak w pierwszej kolejności wskazać, że konieczną przesłanką powstania obowiązku spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela jest zajście objętego umową ubezpieczenia wypadku, który ma charakter zdarzenia losowego. Świadczenie ubezpieczyciela polega na zapłacie, a więc na spełnieniu określonego świadczenia pieniężnego, przy czym przy ubezpieczeniu majątkowym dotyczącym mienia chodzi o zapłatę określonego odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zajścia objętego umową wypadku ubezpieczeniowego. Celem ubezpieczenia jest więc zapewnienie odszkodowania odpowiadającego szkodzie wyrządzonej w przedmiocie ubezpieczenia przez wypadki przewidziane w umowie.

Przesłankami odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego na podstawie art. 436 § 1 kc są: powstanie szkody na osobie lub w mieniu, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że przedmiotowe przesłanki odpowiedzialności zostały spełnione w stosunku do posiadacza pojazdu, który wyrządził szkodę w mieniu poszkodowanego. Pozwany przyznał i wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy w kwocie 37.564,31 zł brutto, uznając tym samym co do zasady odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 17 marca 2019 r. Przedmiotem sporu pozostała wysokość należnego odszkodowania z tytułu przedmiotowej kolizji.

Roszczenie powoda wywodzi się z art. 822 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Regulację tę powtarza art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. z dnia 24 lutego 2022 r. - Dz.U. z 2022 r. poz. 621). Jednocześnie art. 36 ust. 1 wymienionej ustawy przewiduje, że przy odpowiedzialności ubezpieczyciela odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Wysokość odszkodowania powinna być natomiast określona według reguł wskazanych w art. 363 kc.

Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (por. np. uchwały z dnia 18 marca 1994 r., III CZP 25/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 188 i z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 oraz wyrok z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, niepubl.). Wysokość odszkodowania powinna być określona zatem według ogólnych zasad prawa cywilnego, czyli według reguł wskazanych w art. 361 i 363 kc. Ustawodawca nie zdefiniował tam jednak pojęcia szkody, które definiuje doktryna. Przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Pojęcie szkody było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w uzasadnieniach wyroku z dnia 16 maja 2002 r. (V CKN 1273/00, publ. elektr. Lex Polonica) oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 r. (III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74). Sąd Najwyższy – odwołując się do przeważającego stanowiska wyrażanego w doktrynie – stwierdził, że szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych

dobrach majątkowych, wyrażający się w różnicy między stanem tych dóbr, jaki istniał i jaki następnie mógłby istnieć w ramach normalnej kolei rzeczy, a stanem jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę polegającą na uszczupleniu aktywów lub zwiększeniu pasywów. Sąd Najwyższy podkreślił, że w takim rozumieniu szkodę ujmuje przepis art. 361 § 1 kc. Przepis ten wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, ale jednocześnie należy z niego wyprowadzać zakaz przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody. Tym bardziej, że zgodnie zaś z art. 824¹ § 1 kc, o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Stosownie do treści art. 805 kc świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc. Sposób naprawienia szkody został bowiem określony w art. 363 § 1 kc, który przewiduje, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Ograniczenie co do sposobu naprawienia szkody może niekiedy też wynikać z przepisów szczególnych. Takim przepisem jest art. 822 kc odnoszący się do umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Przewiduje on, że w jej ramach ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim. Tym samym poszkodowany nie ma możliwości domagania się od ubezpieczyciela tzw. restytucji naturalnej, a jedynie zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej za szkodę. Jej ustalenie może mieć miejsce według kosztorysu lub też na podstawie zwrotu kosztów dokonanej już przez poszkodowanego naprawy.

W przypadku ustalania odszkodowania komunikacyjnego przyjęte są bowiem dwie metody (por. szerzej np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007/10/144), a mianowicie kosztorysowa (polegająca na ustaleniu odszkodowania na podstawie cen części zamiennych i usług niezbędnych do dokonania naprawy) i rachunkowa (sprowadzająca się do przedstawienia ubezpieczycielowi odpowiedniej faktury stwierdzającej dokonanie naprawy i poniesienia jej kosztów). W świetle okoliczności sprawy nie budziło wątpliwości, że powód żądając świadczenia pieniężnego dochodził zaspokojenia swojego roszczenia na podstawie metody kosztorysowej, która może być rozliczana jako tzw. szkoda częściowa albo całkowita.

Ostatecznie zatem kwestia dodatkowego odszkodowania z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego sprowadzała się do wykazania zakresu i wysokości kosztorysu takiej naprawy. Kwestią sporną pomiędzy stronami była bowiem wycena kosztów naprawy uszkodzonego w kolizji samochodu.

W tej sytuacji to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia (art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc) spornych pomiędzy stronami okoliczności, tj. zasadności kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany ponosi bowiem jedynie odpowiedzialność za normalne następstwa wypadku. Oczywistym jest także, że z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa pojazdu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia. W orzecznictwie wskazuje się, że „przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem” (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

W realiach niniejszej sprawy ocenie Sądu podlegało zatem to, czy stronie powodowej udało się wykazać zasadność wyższych, niż wynikające z przyznanego dotąd odszkodowania, kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Postępowanie dowodowe zaś dowiodło, że rację miała strona powodowa uznająca tę kwotę za znacznie zaniżoną. Zważyć bowiem w tym kontekście trzeba, że wyższą kosztorysową wartość kosztów naprawy wykazała nie tylko przedsądowa opinia, ale przede wszystkim ekspertyza biegłego, która stanowiła pełnowartościowy, przydatny i

wiarygodny materiał dowodowy, który został już wyżej pozytywnie zweryfikowany i oceniony przez Sąd. Co zaś istotne, również zebrane w sprawie dokumenty nie potwierdziły, aby pojazd miał inne, niż z omawianej kolizji, uszkodzenia, czy ślady napraw.

W rezultacie należała się powodowi w pełnym, ostatecznie dochodzonym zakresie dopłata do odszkodowania, wyliczonego metodą kosztorysową. Natomiast twierdzenia i zarzuty pozwanego okazały się niewykazane. Strona pozwana nie udowodniła, iżby – jak wskazywała w toku postępowania - jakiegokolwiek uszkodzenia pochodziły sprzed wypadku, czy żeby pojazd przez przedmiotową kolizję był naprawiany przy pomocy części nieoryginalnych. W tym miejscu podkreślenia również wymaga, że zasada pełnej restytucji szkody zakłada, iż poszkodowany nie ma obowiązku używania części nieoryginalnych czy używanych, zaś zakład ubezpieczeń nie powinien narzucać innych rozwiązań, które nie zapewniają pełnej jakości (estetycznej czy technologicznej), czy odpowiedniego bezpieczeństwa. Dla oceny zasadności powództwa o odszkodowanie z OC z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu obojętne jest również, czy poszkodowany pojazd w ogóle naprawi, nie ma bowiem obowiązku przedstawiania faktur za naprawę.

Sąd ustalił niezbędne koszty naprawy uszkodzonego pojazdu powoda w oparciu o niezakwestionowaną ostatecznie przez żadną ze stron, w pełni wiarygodną dla Sądu opinię biegłego sądowego dra inż. M. C.. Strona powodowa, w niniejszym procesie zdołała przy pomocy ww. opinii biegłego wykazać, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody możliwe jest jedynie w oparciu o oryginalne części zamienne lub części jakości (...). Nadto materiał zgromadzony w aktach nie wykazał, aby uszkodzone elementy były częściami innymi niż oryginalne. Z zeznań poszkodowanej M. K. (2) wynika bezpośrednio, że w pojeździe zamontowane były wyłącznie części nowe oryginalne. Pozwany nie zakwestionował tych zeznań w żadnym zakresie.

Biegły sądowy powołany w niniejszej sprawie oszacował koszty naprawy pojazdu w oparciu o ceny części oryginalnych, pochodzących od producenta pojazdu oraz przeciętnej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych, stosowanej przez zakłady naprawcze, działające w P. i okolicy w roku 2019 (110 zł netto) na **46.617,98 zł netto (57.340,12 zł brutto)** (wariant pierwszy opinii). Wedle drugiego wariantu opinii naprawa w oparciu o części zamienne pochodzące z tej samej linii produkcyjnej, co oryginalne ((...)) oraz przeciętnej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych, stosowanej przez zakłady naprawcze działające w P. i okolicy w roku 2019 (110 zł netto) wynosi **40.844,77 zł netto (50.239,07 zł brutto)**. Wedle trzeciego wariantu opinii naprawa w oparciu o części zamienne pochodzące z tej samej linii produkcyjnej, co oryginalne (P i (...)) oraz przeciętnej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych, stosowanej przez zakłady naprawcze działające w P. i okolicy w roku 2019 (110 zł netto) wynosi **40.000,45 zł netto (49.200,55 zł brutto)**. W ocenie Sądu niezasadne było uznanie należnego odszkodowania jako obliczonego wg cen części zamiennych o jakości porównywalnej do oryginalnych oferowanych w sieci sprzedaży producenta. Skoro bowiem w pojeździe brak było podstaw do przyjęcia, iż przed wypadkiem nie były zamontowane oryginalne, markowe części, to kosztorys winien właśnie uwzględniać oryginalne części producenta podczas naprawy. W tym zaś kontekście to strona powoda za pomocą opinii biegłego i pozostałego wiarygodnego materiału dowodowego wykazała trafność swojego roszczenia o dopłatę do odszkodowania kosztorysowego. Skoro zatem koszt przywrócenia pojazdu stanowił kwotę **57.340,12 zł brutto**, a pozwany z tego tytułu przyznał powodowi jedynie kwotę **37.564,31 zł**, to tym samym różnicę obu kwot należało przyznać od pozwanego, czyli sumę **19.775,81 zł**. Na zasadzoną kwotę składa się zatem dotąd niezapłacona wartość brutto szkód koniecznych do naprawy określona według cen części zamiennych oryginalnych, czyli bez zastosowania amortyzacji, czy potrąceń, jak i nie wg cen części alternatywnych.

W ocenie Sądu brak było w niniejszej sprawie podstaw do obniżenia odszkodowania do wartości części używanych lub nieoryginalnych zamienników, które to jedynie niektóre części zastosował pozwany w swoim kosztorysie. Jak wskazuje się bowiem w tym kontekście w orzecznictwie „przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w

stosunku do stanu przed wypadkiem” (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Nadto jak wynika z niezakwestionowanej przez strony opinii biegłego naprawa samochodu (...) wg wariantu (...) i (...) jest technicznie i ekonomicznie zasadna, jednak pełna restytucja szkody powinna się odbyć na częściach (...) producenta pojazdu.

Reasumując w niniejszej sprawie powód wykazał, że pojazd doznał szkody częściowej w zbliżonej do ww. wysokości. Pozwany nie zgłosił skutecznie na tę okoliczność żadnego skutecznego przeciwdowodu, którego nie mogła stanowić jedynie uprzednia prywatna wycena pozwanego. Powód wykazał, że po szkodzie z dnia 17 marca 2019 r. pojazd został naprawiony za pomocą nowych części oryginalnych i poszkodowana dalej go eksploatowała do momentu sprzedaży. Dlatego też należne mu jest pełne odszkodowanie za szkodę.

Sąd Najwyższy uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, Biuletyn SN 2012, nr 4, s. 5) rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Zgodnie z argumentacją wyrażoną w uzasadnieniu postanowienia składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 roku (III CZP 85/11), którą Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela, nie budzi wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca dla przywrócenia jego do stanu poprzedniego.

W tej sytuacji uzasadnionym stało się uznanie wartości naprawy wynikającej z kosztorysu biegłego (brutto przy użyciu części nowych oryginalnych (...)). Tym samym przemawia to za przyznaniem racji stronie powodowej, że przyznane odszkodowanie zostało niesłusznie obniżone. Dlatego też zdaniem Sądu uznać należało, iż strona pozwana nie wywiązała się z ciężącego na niej obowiązku odszkodowawczego.

Należy zaznaczyć, że gdyby poszkodowana naprawiła pojazd zgodnie z kalkulacją ubezpieczyciela, nie doprowadziłaby jego stanu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 13 września 2018 r., a zatem szkoda pozostałaby nienaprawiona. Podzielić należy przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r. (sygn. akt I A Ca 623/12), że nie sposób przyjąć, ażeby ustalenie rozmiaru szkody w oparciu o części innego rodzaju i niższej wartości wynikało z ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizowania szkody. Z obowiązku zapobiegania powiększaniu szkody nie można wywodzić obowiązku jej naprawienia najtańszym możliwym kosztem bez względu zwłaszcza na jakość pracy i jakość zastosowanych części. Podkreślenia wymaga przy tym, iż na poszkodowanym ciąży jedynie obowiązek zapobieżenia powiększaniu szkody, którego z pewnością nie można rozumieć jako wyłączenia zasady pełnej odpowiedzialności, czy obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego - tj. stanu sprzed szkody (tamże). Nadto wskazać należy, że tak jak poszkodowany nie ma obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu, tak obowiązek minimalizacji szkody nie może być rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamienne i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej. Sąd miał również na uwadze, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, że konieczne do naprawy przedmiotowego pojazdu części i materiał lakierniczy u wskazanych podmiotów współpracujących z pozwanym były w ogóle dostępne dla poszkodowanej, w sytuacji gdy poszkodowana nie zdecydowała się na naprawę w takim warsztacie.

Podkreślić raz jeszcze należy, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu i jednocześnie poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty. W ocenie Sądu poszkodowany w uprawnieniu do wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd nie może być też ograniczany w szczególności poprzez narzucanie mu przez ubezpieczyciela dokonywania naprawy w tych zakładach naprawczych, z którymi ubezpieczyciel ma podpisane umowy o współpracy, dzięki czemu zakład ten stosuje niższe stawki, a co przekłada się na wysokość ustalonego odszkodowania i co miałyby

rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego w przypadku nieskorzystania z oferty ubezpieczyciela (w postaci zaniżonego odszkodowania) - zwłaszcza, że tak jak w niniejszej sprawie naprawa we wskazanym warsztacie dokonywana byłaby zgodnie z kalkulacją ubezpieczyciela, co nie pozwoliłoby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody (z uwagi na rodzaj zastosowanych części). Obniżone stawki za roboczogodzinę prac naprawczych wynikające z umów zawartych z pozwanym ubezpieczycielem i obowiązujące wyłącznie w rozliczeniach z tymże, nie mają charakteru rynkowego i nie powinny zostać uwzględnione, miernikiem faktycznego poziomu cen usług na rynku lokalnym są bowiem ceny wolnorynkowe, a nie przypadki odstępstw od nich w postaci rabatów uwarunkowane dodatkowymi czynnikami. Jednocześnie w niniejszej sprawie powód nie wykazał w żaden sposób, w jakich zakładach naprawczych wykonywane były wcześniejsze naprawy, wobec czego zasadne jest w ocenie Sądu przyjęcie stawek stosowanych przez zakłady naprawcze funkcjonujące na lokalnym dla poszkodowanego rynku, w których stosowano stawki w kwocie 110 złotych netto za godzinę prac lakierniczych. Powyższe zaś oznacza, że stawka przyjęta przez pozwanego (w kwocie 51 złotych) nie miała waloru stawki rynkowej.

Nadto argumentacja strony pozwanej wyrażona w odpowiedzi na pozew, która utożsamia naruszenie przez poszkodowaną obowiązku minimalizacji szkody z nieskorzystaniem z oferty pozwanego w zakresie naprawy uszkodzonego pojazdu, w ocenie Sądu nie ma racji bytu w niniejszym postępowaniu.

Sąd za niezasadne uznał z kolei roszczenie powoda o zapłatę kwoty 307,50 zł tytułem kosztów prywatnych opinii rzeczoznawcy (pkt 1.a) pozwu). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uchwale z dnia 2 września 2019 r., III CZP 99/18, poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. w sprawie III CZP 24/04 (OSNC 2005, nr 7-8, poz.117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Także w wyroku z dnia 30 lutego 2002 r. (V CKN 908/00, nie publ.) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie żądanie to okazało się niezasadne. Powód jest przedsiębiorcą i w ramach prowadzonej działalności powinien ocenić ryzyko związane z nabywaną wierzycielnością, a z informacji powszechnie dostępnych (w Krajowym Rejestrze Sądowym) wynika, iż działalność powoda związana jest z oceną ryzyka i szacowania poniesionych strat. Istotne jest, że w niniejszej sprawie koszty prywatnej ekspertyzy nie zostały poniesione przez pierwotnie poszkodowanego, lecz przez nabywcę wierzycielności przysługujących M. K., powstałych na skutek zdarzenia z dnia 17 marca 2019 r. Powód zawarł umowę cesji wierzycielności jako podmiot profesjonalny w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Okolicznością znaną z urzędu jest to, że masowo prowadzi spory sądowe, w których dochodzi roszczeń z tytułu wypadków komunikacyjnych. Sąd stoi na stanowisku, że koszty prywatnej ekspertyzy kalkulacji naprawy pojazdu powinny zostać uznane jako koszt w ramach prowadzonej działalności gospodarczej i jako koszt immanentnie związany ze specyfiką działalności strony powodowej. Odmienna ocena mogłaby zostać wyrażona, gdyby rzeczony koszt został poniesiony przez samą (pierwotnie) poszkodowaną, co w realiach rozpoznawanej sprawy nie miało miejsca (vide: faktura na k. 31). Nadto Sąd podziela stanowisko pozwanego, który wskazał, że opinia rzeczoznawcy została sporządzona po tym jak powód nabył wierzycielności od bezpośrednio poszkodowanego (cesja została zawarta w dniu 24 czerwca 2019 r. a opinia sporządzona w dniu 6 lipca 2019 r.). Sąd zatem oddalił powództwo w tym zakresie.

Wobec powyższego, w pkt 1 wyroku, Sąd uznał roszczenie powoda o zapłatę za uzasadnione w części i przyznał na podstawie art. 822 § 1 i 4 kc w zw. z art. 415 kc i art. 436 § 2 kc i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych powodowi kwotę 19.775,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 maja 2019 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc (pkt 3 wyroku), rozdzielając je pomiędzy strony stosunkowo i z tego tytułu kosztami co do zasady obciążył powoda w 2 %, a pozwanego w 98 %, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu. Zważyć bowiem należało, że na moment zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 kpc) nie zostały jeszcze przez tego orzecznika rozliczone nadpłacone zaliczki na poczet opinii biegłego.

sędzia Kamil Antkowiak